

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 6CoCsp/28/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7518208138
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 11. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrea Galdunová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2020:7518208138.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Andrey Galdunovej a sudkýň JUDr. Zuzany Stolárovej a JUDr. Viktórie Midovej, v spore žalobcu: Y. L., nar. XX.XX.XXXX, bytom T. XX, proti žalovanému: VÚB, a.s. so sídlom v Bratislave, Mlynské nivy 1, zastúpeného advokátskou kanceláriou TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o. so sídlom v Bratislave, Pajštúnska 5, o určenie, že úver je bezúročný a bez poplatkov, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Košice - okolie zo dňa 19.12.2019 sp.zn. 8Csp/273/2018

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok Okresného súdu Košice - okolie zo dňa 19.12.2019 č.k. 8Csp/273/2018-50.

Žalovaný má proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Košice - okolie (ďalej len súd prvej inštancie alebo len súd) rozsudkom zo dňa 19.12.2019 č.k. 8Csp/273/2018-50 žalobu zamietol (výrok I.) a žalovanému priznal nárok na náhradu 100% trov konania proti žalobcovi s tým, že o výške trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením súdom prvej inštancie (výrok II.).

2. Rozhodol tak o žalobe, ktorou sa žalobca domáhal určenia, že zmluva o spotrebiteľskom úvere č. 268006 zo dňa 14.05.2010 uzavretá medzi stranami sporu, je bezúročná a bez poplatkov.

3. Vykonaným dokazovaním mal za preukázané, že predmetná zmluva bola uzavretá medzi žalovaným ako veriteľom, ktorý poskytoval spotrebiteľský úver v rámci svojho podnikania a žalobcom ako spotrebiteľom, ktorému bol poskytnutý spotrebiteľský úver na iný účel ako na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania. Vzhľadom na uvedené, zmluvu, ktorú strany sporu uzavreli, kvalifikoval ako zmluvu o spotrebiteľskom úvere podľa § 2 písm. b/ zák. č. 258/2001 Z.z. Keďže predmetom konania je určovací žaloba, súd primárne skúmal, či si žalobca uplatňuje nárok, ktorého je možné sa domáhať žalobou v zmysle § 137 CSP. Poukázal na to, že s odkazom na ust. § 137C písm. d/ CSP, je osobitným predpisom práve zákon č. 129/2010 Z.z., podľa ktorého v zmysle ust. § 11 ods. 4, sa spotrebiteľ môže domáhať pred súdom určenia neplatnosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo určenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru žalobou, pričom predmetné ustanovenie bolo do tohto zákona zavedené novelou č. 279/2017 Z.z. a pokiaľ prechodné ustanovenia k tomuto zákonu výslovne neriešia aplikabilitu tohto zákonného ustanovenia na žaloby takéhoto typu, pokiaľ v čase rozhodovania súdu už je toto ustanovenie platné a účinné, súd je povinný na neho prihliadnuť pri svojej rozhodovacej činnosti. Naliehavý právny záujem na požadovanom určení vyplývajúci z osobitného predpisu ako procesná podmienka určovacej žaloby podľa § 137 písm. d/ CSP, teda je v prejednávacom spore splnená.

4. Právne vec posúdil podľa ust. § 137 písm. d/ CSP, § 1 ods. 1, § 2, § 3 ods. 1 a 2, § 4 ods. 2 písm. i/, § 4 ods. 3 zák. č. 258/2001 Z.z. v znení neskorších zmien a predpisov, § 11 ods. 4 zák. č. 129/2010 Z.z. a § 151 ods. 1 CSP.

5. K žalobcom namietanej absencii povinnej obsahovej náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa § 4 ods. 2 písm. i/ zák. č. 258/2001 Z.z. súd uviedol, že v zmluvách uzatváraných podľa tohto zákona nemožno od veriteľa žiadať, aby v nich uvádzal presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, teda rozpis splátok po častiach samostatne vo väzbe na istinu, úrok a poplatky. V zmysle ustálenej judikatúry k tejto otázke (napr. uznesenie NS SR sp.zn. 7Cdo/98/2018, sp.zn. 3Cdo/146/2017, sp.zn. 3Cdo/56/2018, sp.zn. 4Cdo/187/2017) vyplýva záver, že nie je potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je vnútorná skladba tej ktorej anuitnej splátky. Súd tiež uviedol, že žalovaný správne poukázal i na rozhodnutie Súdneho dvora vo veci C-42/15 Home Credit Slovakia, a.s. proti Q. P., v ktorom konštatoval, že článok 10 ods. 2 písm. h/ a i/ smernice 2008/48 sa majú vykladať v tom zmysle, že zmluva o úvere na dobu určitú stanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie tejto istiny. Tieto ustanovenia v spojení s článkom 22 ods. 1 tejto smernice bránia tomu, aby členský štát stanovil takúto povinnosť vo svojej vnútroštátnej právnej úprave. Súd vyhodnotil preto zmluvu ako platnú, uzavretú v zákonom požadovanej písomnej forme, obsahujúcu základné ako aj osobitné náležitosti vyžadované zákonom a preto žalobu ako nedôvodnú zamietol.

6. Výrok o trovách konania oprel o ust. § 255 ods. 1 CSP, podľa ktorého žalovanému ako plne úspešnej strane v spore priznal náhradu 100% trov konania proti žalobcovi.

7. Proti tomuto rozsudku v zákonnej lehote podal odvolanie žalobca z dôvodov podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b/, f/ a h/ CSP a navrhol odvolaciemu súdu zmeniť napadnutý rozsudok a určiť, že predmetná zmluva je bezúročná a bezpoplatková. Poprel tvrdenie prvostupňového súdu o tom, že v zmluvách uzavretých podľa zákona č. 258/2001 Z.z. jeho § 4 ods. 2 písm. i/, nemožno od veriteľa žiadať, aby v nich uvádzal presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, teda rozpis splátok po častiach, samostatne vo väzbe na istinu, úrok a poplatky, lebo z formulácie sporného ustanovenia jednoznačne vyplýva, že zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí musí obsahovať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov.

8. Odvolateľ od citoval článok 10 ods. 2 písm. h/ smernice 2008/48/ES, § 4 ods. 2 písm. i/ zákona č. 251/2001 Z.z. a § 4 ods. 3 posledná veta zákona č. 251/2001 Z.z. Nastolil otázku, či smernici je možné priznať priamy účinok, a to (nielen) v kontexte záveru rozsudku Súdneho dvora EÚ vo veci C 42/15. Ako vyplýva z prehľadu judikatúry, súdna prax všeobecných súdov SR aj po prijatí predmetného rozsudku C 42/15 predstavuje rozhodnutia o bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľského úveru z dôvodu absencie povinných náležitostí spotrebiteľských zmlúv, a to, pokiaľ ide o výšku, počet a termíny splátok istiny úrokov a iných poplatkov. Ide napr. o rozsudok Krajského súdu v Prešove z 30.3.2017 sp.zn. 21 Co/104/2016, Krajského súdu v Trenčíne z 31.10.2017 sp.zn. 27 Co/136/2017, Krajského súdu v Košiciach z 28.9.2017 sp.zn. 3 Co/345/2016, Krajského súdu v Žiline zo dňa 27.9.2017 sp.zn. 7 Co/158/2017, Krajského súdu v Nitre zo dňa 20.7.2017 sp.zn. 7 Co/53/2017, Krajského súdu v Trnave zo dňa 15.5.2017 sp.zn. 23 Co/815/2015 a Krajského súdu v Bratislave zo dňa 16.8.2017, sp.zn. 15 Co/10/2017. Uvedené rozhodnutia súdov sú odôvodnené právnymi argumentmi opierajúcimi sa o skutočnosť, že priamy účinok smernice nie je možný (nakolko sa jedná o právne vzťahy horizontálne, teda medzi jednotlivcami) a nepriamy účinok smernice (teda eurokonformný výklad § 4 ods. 2 písm. i/ zákona č. 251/2001 Z.z.) nie je možný tiež, nakolko vnútroštátne právo nad rámec smernice zakotvuje prísnejšie podmienky v otázke členenia splátok, čo vzhľadom na zásadu zákazu výkladu contra legem a zásadu právnej istoty, zakladá prekážku eurokonformného výkladu. Vysvetlil, čo je obsahom princípu právneho štátu s odkazom na rozhodnutia napr. I. ÚS 87/93, PL ÚS 16/95, II. ÚS 80/99, III. ÚS 356/06 so záverom, že rešpektovanie princípu právnej istoty musí byť prítomné v každom rozhodnutí orgánov verejnej moci, a to tak v oblasti normotvornej, ako aj v oblasti aplikácie práva. Diametrálne odlišná rozhodovacia činnosť všeobecného súdu o tej istej právnej otázke za rovnakej alebo analogickej skutkovej situácie, pokiaľ ju nemožno objektívne a rozumne odôvodniť, je ústavne neudržateľná. V závere uviedol, že aj keď právne závery všeobecných súdov obsiahnuté v rozhodnutiach nemajú v právnom poriadku Slovenskej republiky charakter precedensu, protichodné právne závery vyslovené v analogických prípadoch neprispievajú k naplneniu hlavného účelu princípu právnej istoty ani k dôvere v spravodlivé súdne konanie.

9. Žalovaný vo svojom písomnom podaní k odvolaniu uviedol, že žalobcom podávaný výklad ust. § 4 ods. písm. i/ Zákona o spotrebiteľských úveroch, nie je správny. Mal za to, že tvrdenie žalobcu o tom, že v zmysle tohto zákonného ustanovenia zmluva o úvere musí obsahovať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, a to samostatne, je príliš formalistický výklad, v ktorom absentuje racionalita s ohľadom na potreby zmluvného vzťahu. Vyhľadateľné z verejných zdrojov sú nielen rozhodnutia všeobecných súdov Slovenskej republiky, ktoré obsahujú taký nesprávny výklad podávaný žalobcom (na ktoré sám žalobca vo svojej žalobe poukazuje), no i rozhodnutia podporujúce žalovaným podávaný správny výklad daných zákonných ustanovení, podľa ktorých príslušné zákonné ustanovenie nemožno vykladať tak, že by dodávateľ v rámci zmluvy o spotrebiteľskom úvere musel samostatne uvádzať výšku, počet a termíny splátok istiny, samostatne výšku, počet a termíny splátok úrokov a samostatne výšku, počet a termíny splátok iných poplatkov. Uvedené platí tým skôr, že zákonodarca v iných ustanoveniach Zákona o spotrebiteľských úveroch dodávateľovi ukladá povinnosť informovať spotrebiteľa o výške poplatkov a úrokov spojených s poskytnutím spotrebiteľského úveru. Ako je zrejmé, aj výklad príslušných ustanovení zákona podávaný všeobecnými súdmi Slovenskej republiky žiaľ nie je jednotný. Preto je potrebné a o to žiaducejšie vykladať tieto vnútroštátne normy tzv. eurokonformným spôsobom, a to v súlade s najnovšou rozhodovacou praxou Súdneho dvora EÚ. Eurokonformný výklad daného ustanovenia zákona možno dohľadať v smernici Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23.4.2008, a to konkrétne v jej článku 10 ods. 2 písm. h/ a následne článku 22 ods. 1 smernice. Európsky zákonodarca vyžaduje jedine uvedenie celkových splátok úveru v zmluve o úvere a nevyžaduje ich osobitné rozčlenenie na jednotlivé zložky. Súdny dvor Európskej únie navyše vyhlásil v prejudiciálnom konaní vedenom pod sp.zn. C-42/15 zo dňa 9.11.2006 rozsudok, ktorý je verejne dostupný a ktorého výrokovú časť v bodoch II. a III. súčasne odcitoval so záverom, že žalobca sa domáha toho, aby ust. § 9 ods. 2 písm. k/ Zákona o spotrebiteľských úveroch vykladal tunajší súd v priamom rozpore so zmyslom tohto zákona, rovnako v rozpore so samotnou smernicou 2008/48, t.j. v rozpore s eurokonformným výkladom daného ustanovenia a najnovšie i v priamom rozpore s právne záväzným výkladom smernice 2008/48, ktorý podal Súdny dvor Európskej únie v rozsudku SD EÚ. Zákonná požiadavka uvádzať tzv. rozpis splátok v zmluve o spotrebiteľskom úvere neexistuje a neexistovala. Žalobcom zvolený príliš formalistický výklad príslušnej právnej normy neobstojí - je v rozpore s autentickým, logickým a systematickým výkladom zákona. Porovnanie miery zrozumiteľnosti vyjadrenia splátky úverov jednou sumou oproti vyjadreniu uvedenému cez tzv. rozpis splátok (výklad podaný žalobcom) svedčí jednoznačne v prospech žalovaným zvoleného spôsobu, t.j. uvádzať sumu splátky jedným údajom. V opačnom prípade by bol spotrebiteľ pre zistenie celkovej výšky každej splátky odkázaný na matematickú operáciu súčtu jej jednotlivých zložiek. Priemerný spotrebiteľ by bol síce takejto matematickej operácie schopný, ale v prospech zrozumiteľnosti zmluvy je jednoznačne uvádzanie splátky jej celkovou sumou, než je uvedenie iba výškam jednotlivých zložiek splátky. Výpočet celkovej výšky by bol dokonca o niečo komplikovanejší pri nerovnomernej amortizácii úveru. Je nedôvodné a nelogické vychádzať z prezumpcie, že zákonodarca mienil ustanovením § 9 ods. 2 písm. k/ zákona o spotrebiteľských úveroch dosiahnuť zmluvy preplnené (zahŕtené) číselnými údajmi ponechávajúce na spotrebiteľovi, aby si z nich sám vypočítal celkovú výšku každej jednotlivéj splátky úveru. Smernica EÚ nevyžaduje rozdelenie splátok na istinu, úroky a poplatky. Podľa tabuľky zhody k zákonu o spotrebiteľských úveroch, § 9 ods. 2 písm. i/ zákona je transpozíciou článku 10 ods. 2 písm. h/ Smernice EÚ, podľa ktorého v zmluve o spotrebiteľskom úvere je potrebné uviesť výšku, počet a frekvenciu splátok spotrebiteľa a prípadne poradiť, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami úveru na účely splatenia. Z uvedeného je zrejmé, že smernica vyžaduje v zmluve o úvere uviesť iba celkové splátky úveru a nevyžaduje ich osobitné rozčlenenie na ich jednotlivé zložky. Tento záver potvrdil aj rozsudok SDEÚ Home Credit. Eurokonformný výklad § 9 ods. 2 písm. i/ zákona o spotrebiteľských úveroch, na ktorý žalovaný v konaní poukazuje, je celkom zjavne možný a v žiadnom prípade ho nie je možné považovať za výklad contra legem. Pokiaľ zákonodarca uvádza, že zmluva o spotrebiteľskom úvere musí obsahovať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, nie je možné automaticky usudzovať, že istina, úroky a iné poplatky musia byť zvlášť rozpísané a nemôžu byť uvedené spolu v jednom údají o výške, počte a termínoch splátok. Eurokonformný výklad je v tomto prípade možný a súd je povinný ho uplatniť, v plnej miere reflektuje rozsudok SDEÚ Home Credit, napr. pokiaľ ide o rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 16Co/785/2015, 15Co/64/2016, 17Co/963/2015, rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 11Co/39/2016, rozsudok Krajského súdu v Nitre sp. zn. 8Co/34/2017 atď. Rovnako tak aktuálna judikatúra Najvyššieho súdu SR, vid' uznesenie NS SR z 22.2.2018 sp. zn. 3Cdo/146/2007, v zmysle ktorého nie je potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká

je konkrétna vnútorná skladba tej-ktorej anuitnej splátky. Eurokonformný výklad ustanovenia o rozpise splátok je potrebné aplikovať aj na zmluvy uzatvárané podľa zák. č. 258/2001 Z.z. V zmysle rozsudku Súdneho dvora EÚ z 5. septembra 2019 vo veci C-331/18 TE proti Pohotovosti, s.r.o., článok 10 ods. 2 a čl. 22 ods. 1 smernice, ako boli vyložené rozsudkom z 9. novembra 2016, Home Credit Slovakia (C-42/15), sa majú uplatniť na zmluvu o úvere, o akú ide vo veci samej, ktorá bola uzavretá pred vyhlásením tohto rozsudku a pred zmenou vnútroštátnej právnej úpravy vykonanou s cieľom dosiahnuť súlad s výkladom prijatým v uvedenom rozsudku. Záverom poukázal tiež na rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 6Co/150/2019, rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 11Co/265/2017, tiež rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 9Co/73/2019, ktoré ako odvolacie súdy ohľadne otázky rozpisu splátok poukázali na rozhodnutie NS SR v danej otázke, a to rozhodnutia 4Cdo/146/2007 a 4Cdo/2011/2017.

10. Žaloba v odvolacej replike uviedol, že žalovaný vo vyjadrení k podanému odvolaniu neuviedol žiadne nové skutočnosti, ktoré by mali relevantný význam vo veci. V súvislosti s poukazom žalovaného a citáciou rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 16Co/315/2012 zo dňa 20.12.2012 mal za to, že žalovaný neuviedol, ako možno citovaný rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici aplikovať na prejednávany prípad, a to ani v spojitosti s eurokonformným výkladom citovaného ustanovenia, teda nie je jasné, čo tým myslel. Naďalej zastával názor, že priamy účinok vo veci C-42/2015 nie je možný, nakoľko sa jedná o právne vzťahy horizontálne, teda medzi jednotlivcami. Vyjadril názor, že v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít nemá rozsudok Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-42/2015 všeobecnú záväznosť a ako nariadenie je adresovaný iba členským štátom a nie všetkým fyzickým a právnickým osobám. Pokiaľ toto rozhodnutie nie je správne prebraté do vnútroštátneho práva a dotknuté subjekty nemajú možnosť poznať obsah svojich práv, jedná sa iba o jeden všeobecný názor uplatňovania práva v danej oblasti. Až momentom správnej transpozície tohto ustanovenia C-42/15 nastala právna istota, kedy fyzické a právnické osoby už musia poznať svoje práva vyplývajúce z rozsudku a možno od nich požadovať, aby si uplatnili svoje práva. To znamená, že v jednotlivých prípadoch nemôže mať rozhodnutie C-42/15 horizontálny priamy účinok v sporoch medzi súkromnoprávnymi subjektmi. Priamy účinok smernice nie je možný a nepriamy účinok smernice (teda eurokonformný výklad § 4 ods. 2 písm. i) zák. č. 251/2001 Z.z.) nie je možný, nakoľko vnútroštátne právo nad rámec smernice zakotvuje prísnejšie podmienky v otázke členenia splátok, čo vzhľadom na zásadu zákazu výkladu contra legem a zásady právnej istoty zakladá prekážku eurokonformného výkladu. Protichodné právne závery vyslovené v analogických prípadoch neprispievajú k naplneniu hlavného účelu princípu právnej istoty ani k dôvere v spravodlivé súdne konanie (IV.ÚS/49/06, III.ÚS/300/06). Obsahom princípu právneho štátu je pritom vytvorenie právnej istoty, že na určité právne relevantnú otázku sa pri opakovaní v rovnakých podmienkach dáva rovnaká odpoveď (I.ÚS/87/93, III.ÚS/356/06).

11. Žalovaný v duplike zopakoval svoj prezentovaný názor o tom, že žalobcom podávaný výklad ust. § 4 ods. 2 písm. i/ zákona o spotrebiteľských úveroch nie je správny. Opätovne poukázal na aktuálnu judikatúru Najvyššieho súdu SR - uznesenie z 22.2.2018, sp. zn. 3Cdo/146/2017, na základe čoho navrhol odvolaciemu súdu napadnuté rozhodnutie potvrdiť a priznať žalovanému voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

12. Odvolateľ k možnosti zaujať stanovisko k posúdeniu predmetného nároku v súlade so znením Smernice Rady 87/102/EHS z 22.decembra 1986 v znení neskorších smerníc, danej odvolacím súdom uviedol, že zákon č. 258/2001 Z.z. je plnou transpozíciou Smernice Rady 87/102/EHS z 22. decembra 1986. Zákonodarca touto právnou úpravou riešil najmä nesúlad pri výpočte RPMN, nakoľko pri používaní pôvodného vzorca v porovnaní so skutočnou mierou nákladov dochádzalo k skresleniu poskytovaných údajov, nakoľko reálne náklady spotrebiteľa boli v skutočnosti podstatne vyššie. Po odcitovaní čl. 1 bod 1 a 2 písm. a/ Smernice Rady 87/102/EHS, § 4 ods. 2 písm. i/ zákona č. 251/2001 Z.z. uviedol, že v súvislosti so zrušením zákona č. 258/2001 Z.z. a jeho nahradením zákonom č. 129/2010 Z.z. nedošlo k zmene znenia ustanovenia o povinnej obsahovej náležitosti úverovej zmluvy o počte a termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. Poznámeneal, že v čase uzavretia úverovej zmluvy (14.5.2010) bola už v platnosti Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23.4.2008. O zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení Smernice Rady 87/102/EHS, d ktorá bola pre SR záväzná a mala pred národnou legislatívou. Poukazom na čl. 10 ods. 2 písm. j/ Smernice 2008/48/ES opätovne zhodnotil, že zmluva o spotrebiteľskom úvere uzavretá medzi účastníkmi neobsahuje dohodu o amortizácii istiny úveru a žalobca nemohol ani pri vynaložení primeranej opatrnosti pri podpise zmluvy zistiť lehoty a podmienky splácania úrokov a súvisiacich poplatkov. Pokiaľ nemali veritelia v minulosti povinnosť uvádzať rozpis splátky úveru na istinu, úroky a poplatky, uvedené sa v praxi zneužívalo a zneužíva.

Nastala situácia, že dlžník napriek, že už splatil časť úveru z dôvodu, že istina nebola amortizovaná, nový veriteľ od neho znovu požadoval tie isté úroky vo vzťahu k výške postúpenej istiny, teda úroky, ktoré už predtým vlastnícky dlžník zaplatil. Ust. § 4 ods. 2 písm. i/ zákona č. 251/2001 Z.z. zákonodarca mal za cieľ ochranu spotrebiteľa tak, aby dodávateľ bol povinný spotrebiteľovi ešte pred uzavretím zmluvy poskytnúť prehľadne všetky relevantné údaje, na základe ktorých sa spotrebiteľ rozhodne, či zmluvu o úvere uzavrie alebo nie, čím zároveň splnil svoju povinnosť deklarovanú v čl. 1 bod 1 a 2 písm. a/ Smernice Rady 87/102/EHS. Toto ustanovenie zabezpečuje ochranu spotrebiteľa aj pri postúpení pohľadávky z úveru na iného veriteľa. Navrhol preto, aby odvolací súd zmenil napadnutý rozsudok a určil, že predmetná zmluva je bezúročná a bez poplatkov.

13. Ďalšie vyjadrenia v odvolacom konaní dané neboli.

14. Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd (§ 34 CSP) prejednal odvolanie žalobcu ako podané včas oprávnenou osobou proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné, bez nariadenia odvolacieho pojednávania v zmysle ust. § 385 ods. 1 CSP a contrario v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 a § 380 CSP a z hľadísk uplatnených odvolacích dôvodov a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné vyhovieť.

15. Rozsudok je vo výroku vecne správny, preto ho odvolací súd v zmysle ust. § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

16. Rozsudok bol verejne vyhlásený na Krajskom súde v Košiciach dňa 24.novembra 2020 o 10.05 hod. v pojednávacej miestnosti č. dv. 202, II. poschodie, pričom miesto a čas verejného vyhlásenia rozhodnutia boli zverejnené dňa 10.11.2020 na úradnej tabuli Krajského súdu v Košiciach v zmysle ust. § 219 ods. 1,3 CSP.

17. Žalobca v odvolaní uplatnil odvolacie dôvody podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b/, f/, h/ CSP, t.j. súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (b), súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (f) a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (h).

18. Odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b/ CSP je naplnený vtedy, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Tento odvolací dôvod je potrebné vykladať eurokonformne s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorá predpokladá, že v tomto prípade ide o porušenie procesných práv. Ochrana ohrozených alebo porušených práv a právom chránených záujmov musí byť spravodlivá a účinná tak, aby bol naplnený princíp právnej istoty. Právna istota je stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít a ak takejto ustálenej rozhodovacej praxe niet, aj stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý spravodlivo.

19. Odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f/ CSP je v súdnej praxi vykladaný tak, že musí ísť o také skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvej inštancie vec posúdil po právnej stránke a ktoré nemajú v podstatnej časti oporu vo vykonanom dokazovaní. Skutkové zistenia nezodpovedajú vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s ust. § 191 CSP (do 30.6.2016 s ust. § 132 O.s.p.), a to vzhľadom na to, že súd vzal do úvahy len skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo z prednesov strán nevyplývali, ani inak nevyšli počas konania najavo alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo.

20. Nesprávne sú aj také skutkové zistenia, ktoré súd prvej inštancie založil na chybnom hodnotení dôkazov. Typovo ide o situáciu, kde je logický rozpor v hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplývali z prednesov strán alebo ktoré vyšli najavo inak z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, eventuálne vierohodnosti alebo ak výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z ust. § 192, § 193 a § 205 CSP (do 30.6.2016 z ust. § 133 až 135 O.s.p.).

21. K odvolaciemu dôvodu v zmysle ust. § 365 ods. 1 písm. h/ CSP odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením je omyl súdu pri aplikácii práva na správne zistený skutkový stav. O omyl v aplikácii práva ide vtedy, ak súd použil iný právny predpis,

než ktorý mal použiť alebo ak použil síce správny právny predpis, ale nesprávne ho interpretoval na daný prípad.

22. Odvolací súd dospel k záveru, že tieto odvolacie dôvody nie sú naplnené.

23. Súd prvej inštancie vykonal vo veci dokazovanie v dostatočnom rozsahu pre náležité zistenie skutkového stavu, vykonané dôkazy vyhodnotil podľa ust. § 191 a § 192 CSP, z týchto dôkazov dospel k správny skutkovým zisteniam, na ktorých založil svoje rozhodnutie, zo zisteného skutkového stavu vyvodil aj správny právny záver a nebolo zistené žiadne porušenie procesných práv a ani iná vada, ktorá by mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, preto odvolací súd rozsudok ako vecne správny potvrdil.

24. Žalobca v odvolaní argumentuje skutočnosťami, ktoré uvádzal už v konaní pred súdom prvej inštancie a s ktorými sa súd náležite a správne vysporiadal pri rozhodovaní daného sporu, preto jeho odvolacie námietky nie sú spôsobilé spochybníť vecnú správnosť napadnutého rozsudku a neumožňujú prijať iné závery.

25. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, konštatuje správnosť jeho dôvodov a na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia a k odvolacím námietkam žalobcu dopĺňa nasledovné.

26. Predmetom konania je žaloba o určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru poskytnutého na základe Zmluvy č. 268006 zo dňa 14.5.2010 z dôvodu, že zmluva neobsahuje výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov.

27. V danom prípade nebolo sporné, že predmetná zmluva predstavuje zmluvu o spotrebiteľskom úvere, ktorá vzhľadom na dátum jej uzatvorenia (14.5.2010), riadi sa osobitným zákonom č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon č. 258/2001 Z. z.).

28. Z vykonaného dokazovania súd dospel k záveru, že v zmysle ustálenej judikatúry nie je potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná skladba tej ktorej anuitnej splátky, a teda, že nejde o žalobcom namietanú absenciu povinnej obsahovej náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa § 4 ods. 2 písm. i/ zákona č. 258/2001 Z.z.

29. Odvolací súd s uvedeným názorom súdu prvej inštancie súhlasí.

30. Podľa ust. § 4 ods. 2 písm. i/ zákona č. 258/2001 Z.z., zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí 6) musí obsahovať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov.

31. Z dôvodovej správy zákona č. 258/2001 Z.z. vyplýva, že účelom zákona je regulácia vzťahu medzi veriteľom a spotrebiteľom, ustanovenie povinných náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere, spôsob výpočtu celkových nákladov spotrebiteľa na úver a ustanovenie ďalších opatrení na ochranu spotrebiteľa a že základom predkladaného návrhu Zákona o spotrebiteľských úveroch je smernica Európskej únie 87/102/EEC pre aproximáciu právnych predpisov, nariadení administratívnych opatrení členských štátov, ktoré sa týkajú spotrebiteľského úveru v znení smerníc 90/88/EEC a 98/7/EC, ktorá v záujme ochrany spotrebiteľa proti nekalým praktikám pri poskytovaní spotrebiteľského úveru zjednocuje právne a správne predpisy v rámci európskeho trhu zameraného na spotrebiteľa, zabraňuje skresľovaniu hospodárskej súťaže medzi veriteľmi a v neposlednom rade zabezpečuje podporu slobody trhu, výrokov a služieb.

32. Ďalej z dôvodovej správy k ust. § 4 tohto zákona vyplýva, že: Základná požiadavka je, aby zmluva o úvere mala písomnú formu, inak je neplatná. Ustanovenie stanovuje povinné náležitosti zmluvy o úvere nad rámec všeobecných náležitostí, ktorými je aj ročná percentuálna miera nákladov, frekvencia, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, výpočet celkových nákladov spotrebiteľa spojených s úverom. Pri nespnení podmienok podľa odstavca 1 a 2 je zmluva platná, ak spotrebiteľovi bol už úver poskytnutý alebo tovar dodaný. Od spotrebiteľa nemôže veriteľ požadovať úrok alebo poplatky, ktoré nie sú uvedené v zmluve o spotrebiteľskom úvere. Veriteľ môže postúpiť pohľadávku, len ak to pripúšťa

osobitný predpis. Ak dôjde k postúpeniu pohľadávky z veriteľa na tretiu osobu, postupuje sa podľa § 524 OZ. Ak použije spotrebiteľ na splácanie úveru zmenky alebo šeky, zostávajú mu voči tretej osobe zachované všetky práva, ktoré mal voči veriteľovi, s ktorým uzavrel zmluvu o spotrebiteľskom úvere. Je stanovená maximálna hranica RPMN. Výška RPMN nesmie prekročiť priemernú úverovú úrokovú sadzbu úverov rovnakej povahy aplikovaných v bankovom sektore na Slovensku v predchádzajúcom štvrtroku, zvýšenú o 60%. Ide o úverovú úrokovú sadzbu zo všetkých druhov úverov čerpaných v danom roku, ktorá je dostupná v štatistike Národnej banky Slovenska.

33. Z prílohy 3 zákona č. 258/2001 Z.z. vyplýva, že zákon prebral Smernicu Rady 87/102/EHS z 22. decembra 1986 o aproximácii zákonov, iných právnych predpisov a správnych opatrení členských štátov, ktoré sa týkajú spotrebiteľského úveru (Ú.v. ES L 42, 12.2.1987) v znení smernice Rady 90/88/EHS z 22. februára 1990 (Ú.v. ES L 61, 10.3.1990) a smernice Európskeho parlamentu a Rady 98/7/ES zo 16. februára 1998 (Ú.v. ES L 101, 1.4.1998) ako právny akt Európskych spoločenstiev a Európskej únie (ďalej len Smernica Rady 87/102/EHS).

34. Zo Smernice Rady 87/102/EHS z jeho článku 4 vyplýva: 1. Úverová zmluva má písomnú formu. Spotrebiteľ dostane kópiu písomnej zmluvy. 2. Písomná zmluva zahŕňa: a) vyjadrenie ročnej percentuálnej miery poplatkov; b) vyjadrenie podmienok, za ktorých môže byť ročná percentuálna miera poplatkov pozmenená. V prípadoch, kde nie je možné stanoviť ročnú percentuálnu mieru poplatkov, bude spotrebiteľ v písomnej zmluve zabezpečený zodpovedajúcimi informáciami. Tieto informácie obsahujú prinajmenšom podklady uvedené v druhej zarážke článku 6 ods. 1. 3. Písomná zmluva okrem toho obsahuje ďalšie podstatné údaje kontraktu. Pre ilustráciu, príloha tejto smernice obsahuje zoznam údajov, ktorých začlenenie do písomnej zmluvy ako podstatných môžu členské štáty požadovať.

35. Zo zoznamu údajov uvedených v čl. 4 ods. 3 ako Prílohy Smernice Rady 87/102/EHS vyplýva, že medzi týmito údajmi nie sú počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov.

36. Ako správne poukázal vo svojom podaní odvolateľ, spotrebiteľská zmluva, z ktorej sa uplatňuje predmetný nárok, bola uzatvorená k dátumu, kedy už bola v platnosti Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23.4.2008 o spotrebiteľskom úvere a o zrušení Smernice Rady 87/102/EHS ďalej len smernica 2008/48/ES.

37. Smernica 2008/48/ES sa stala základom nasledujúceho zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len zákon č. 129/2010 Z.z.), ktorý, podobne ako dovtedy platné ust. § 4 ods. 2 písm. i/ zákona č. 258/2001 Z.z., vo svojom ust. § 9 ods. 2 písm. k/ (v znení účinnom do 31.3.2015), resp. písm. l/ (v znení účinnom od 1.4.2015 do 30.4.2018) stanovil, že zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka 18) musí obsahovať tieto náležitosti: výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia.

38. Posudzovanie absencie niektorých podstatných náležitostí spotrebiteľskej úverovej zmluvy, či už podľa zákona č. 258/2001 Z.z. alebo podľa zákona č. 129/2010 Z.z., má svoj význam z hľadiska posúdenia bezpoplatkovosti a bezúročnosti poskytnutého úveru.

39. Medzi takúto podstatnú náležitosť patrí tiež náležitosť zmluvy vyšpecifikovanú v ust. § 4 ods. 2 písm. i/ zákona č. 258/2001 Z.z. a následne v ust. § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom do 31.3.2015 a v ust. § 9 ods. 2 písm. l/ zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom do 30.4.2018.

40. Rozhodovacia činnosť súdov nebola jednotná pri rozhodovaní o tom, či absencia rozčlenenia dojednanej výšky splátok povedzme na konkrétnu výšku istiny, konkrétnu výšku úroku a poplatku spôsobuje bezpoplatkovosť a bezúročnosť, resp. ako správne sa má vykladať príslušné zákonné ustanovenie a smernica.

41. Posun v rozhodovacej činnosti o tejto otázke priniesol rozsudok Európskeho súdneho dvora z 9. novembra 2016 vo veci C-42/15 Home Credit Slovakia a.s. proti Kláre Bíróovej, podľa ktorého: 20.1. článok 10 ods. 2 písm. h/ Smernice 2008/48 sa má vykladať v tom zmysle, že nie je nevyhnutné, aby zmluva o úvere uvádzala splatnosť každej zo splátok spotrebiteľa odkazom na konkrétny dátum,

pokiaľ podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok (bod 50 Rozsudku).

20.2. článok 10 ods. 2 písm. h/ Stanovuje, že zmluva o úvere musí uvádzať iba výšku, počet a frekvenciu splátok spotrebiteľa a prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami úveru na účely splatenia (bod 52 Rozsudku).

20.3. z článku 10 ods. 2 písm. i/ Smernice a článku 10 ods. 3 Smernice vyplýva, že iba na žiadosť spotrebiteľa je veriteľ povinný bezplatne a kedykoľvek počas doby trvania zmluvy odovzdať mu výpis vo forme amortizačnej tabuľky (bod 53 Rozsudku); pričom Smernica nestanovuje povinnosť zahrnúť do zmluvy o úvere takýto výpis vo forme amortizačnej tabuľky. 20.4. pokiaľ ide o zmluvy patriace do pôsobnosti Smernice, členské štáty by nemali ukladať zmluvným stranám povinnosti, ktoré táto smernica neupravuje, ak táto smernica obsahuje harmonizované ustanovenia v oblasti, do ktorej patria tieto povinnosti (bod 55 Rozsudku).

20.5. článok 10 ods. 2 písm. h/ a i/ Smernice sa má vykladať v tom zmysle, že zmluva o úvere na dobu určitú stanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie tejto istiny. Tieto ustanovenia v spojení s článkom 22 ods. 1 Smernice bránia tomu, aby členský štát stanovil takúto povinnosť vo svojej vnútroštátnej právnej úprave (bod 59 Rozsudku).

42. Následne sa riešením danej otázky zaoberal tiež Najvyšší súd Slovenskej republiky vo svojom zrušujúcom uznesení zo dňa 22. februára 2018 sp. zn. 3Cdo 146/2017 (neskôr aj 3Cdo 56/2018 zo 17.4.2018).

43. Z rozhodnutia NS SR sp. zn. 3Cdo 146/2017 vyplýva, že zákon č. 129/2010 Z.z. je úplnou transpozíciou Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23.4.2008 o spotrebiteľskom úvere a o zrušení Smernice Rady 87/102/EHS do slovenského právneho poriadku. Smernica ako špecifický prameň práva Európskej únie vyžaduje od členských štátov, aby dosiahli smer sledovaný smernicou prijatím transpozičných opatrení vo svojom právnom poriadku. Členský štát musí transpozíciu smernice uskutočniť spôsobom plne zodpovedajúcim potrebám jasnosti a určitosti. Na tento účel musia byť ustanovenia smernice vykonané tak, aby bola ich záväznosť nespochybniteľná a aby sa zachovala ich konkrétnosť, presnosť a jasnosť. Nakoľko v sporoch medzi jednotlivcami je priamy účinok smernice v zásade vylúčený, vnútroštátne sudy musia skúmať, či môžu normu práva Európskej únie transponovanú určitým zákonom vykladať eurokonformne. Tento nepriamy účinok smernice nie je absolútny - eurokonformný výklad zákona nemôže nahradiť výslovné znenie zákona; v opačnom prípade by išlo o výklad contra legem. To však nič nemení na tom, že zásada konformného výkladu vyžaduje, aby sa sudy pri interpretácii vnútroštátneho práva usilovali dospieť k riešeniu, ktoré je v súlade s účelom sledovaným smernicou a zaručuje jej úplnú účinnosť (odkaz na rozsudok Európskeho súdneho dvora C-212/07, bod 110).

44. Z vyššie citovaného rozhodnutia ďalej vyplýva, že rozsudok konštatoval, že smernica bráni členským štátom, aby vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovili povinnosť zahrnúť do zmluvy o úvere iné náležitosti než sú tie, ktoré vymenúva článok 10 ods. 2 smernice. Vychádzajúc zo záveru, že zákonom 129/2010 Z.z. bola transponovaná smernica 2008/48/ES v celom rozsahu, zámerom zákonodarcu teda bezpochyby nebolo, aby ust. § 9 ods. 2 písm. k/ zákona 129/2010 Z.z. bolo v rozpore s článkom 10 ods. 2 smernice. To je skutočnosť, na ktorú musí vziať zreteľ vnútroštátny súd pri aplikácii ust. § 9 ods. 2 písm. k/ zákona 129/2010 Z.z. Eurokonformným výkladom ust. § 9 ods. 2 písm. k/ zákona 129/2010 Z.z., ktorý je v danom prípade nielen možný, ale aj potrebný, dospel dovolací súd k záveru, že v zmluvách uzatváraných podľa zákona 129/2010 Z.z. nemožno od dodávateľov žiadať, aby v nich uvádzali presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, teda rozpis splátok po častiach samostatne vo väzbe na istinu, úrok a poplatky. Pokiaľ ust. § 9 ods. 2 písm. k/ zákona 129/2010 Z.z. uvádza pojmy „výška“ alebo „počet“ či „termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“, je za použitia eurokonformného výkladu potrebné dospieť k záveru, že toto ustanovenie len spresňuje, čo splátka úveru zahŕňa. Z dôvodovej správy k zákonu 129/2010 Z.z. v žiadnom prípade nevyplýva, že by zámerom zákonodarcu bolo, aby ust. § 9 ods. 2 písm. k/ tohto zákona sprísnilo požiadavku zakotvenú v smernici, teda to, aby zmluva o úvere upravovala výšku, počet a termíny splátok ako súboru, ktorý zahŕňa istinu, úroky a aj iné poplatky. Podľa presvedčenia najvyššieho súdu zohľadňujúceho aj účel zákona, ktorý je vyjadrený v dôvodovej správe, teda ust. § 9 ods. 2 písm. k/ zákona 129/2010 Z.z. neupravuje požiadavku odlišnú od toho, ako ju vymedzuje článok 10 ods. 2 písm. h/ smernice (viď bližšie citované rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 3Cdo 146/2017 zo dňa 22.2.2018).

45. Pokiaľ ide o otázku, či takýto výklad možno aplikovať tiež na všetky tie zmluvy, ktoré boli uzavreté pred vyhlásením rozsudku z 9.11.2016 Home Credit Slovakia (C-42/15, EÚ:C:2016:842), odvolací súd poukazuje na Rozsudok Súdneho dvora z 5.9.2019 vo veci C-331/18 TE-Pohotovosť s.r.o., podľa ktorého: Článok 10 ods. 2 a článok 22 ods. 1 smernice 2008/48, ako boli vyložené rozsudkom z 9.11.2016 Home Credit Slovakia (C-42/15, EÚ:C:2016:842), sa majú uplatniť na zmluvu o úvere, o akú ide vo veci samej, ktorá bola uzatvorená pred vyhlásením tohto rozsudku a pred zmenou vnútroštátnej právnej úpravy, vykonanou s cieľom dosiahnuť súlad s výkladom prijatým v uvedenom rozsudku.

46. Z vyššie uvedeného možno vyvodiť, že posúdenie, či predmetná zmluva obsahuje náležitosť požadovanú v ust. § 4 ods. 2 písm. i/ zákona č. 258/2001 Z.z., si vyžaduje eurokonformný výklad, podľa ktorého uvedené zákonné ustanovenie síce stanovuje povinnosť uvedenia údajov o splátke, konkrétne jej výškou, počtom a termínmi, nie však jej rozpisom na jednotlivé položky, z ktorých pozostáva, pretože uvedené zákonné ustanovenie svojim znením súčasne iba spresňuje, čo splátka úveru zahŕňa (t.j. istinu, úrok a príp. poplatky).

47. Správny je potom záver súdu o tom, že predmetná zmluva obsahuje náležitosť požadovanú podľa ust. § 4 ods. 2 písm. i) zákona č. 258/2001 Z.z. ako podstatnú náležitosť predmetnej zmluvy, na základe čoho žalobu ako nedôvodnú zamietol.

48. Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok ako vecne správny podľa ust. 397 ods. 1 CSP potvrdil, vrátane výroku o náhrade trov prvoinštančného konania.

49. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa ust. § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP.

50. Žalobca bol v odvolacom konaní neúspešný, nemá preto nárok na náhradu trov odvolacieho konania. V odvolacom konaní úspešnému žalovanému preto odvolací súd priznal proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu, o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozhodnutia v zmysle ust. § 262 ods. 2 CSP.

51. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).